

dog, uanset at andre momenter kan indgå i vurderingen af om der samlet set foreligger en stærk markedsposition, af afgørende betydning hvilken afgrænsning af markedsbegrebet, der lægges til grund for anvendelsen af de pågældende regler, herunder om vurderingen baserer sig på en snæver afgrænsning af delmarkeder, eller en bredere afgrænsning heraf. Markedsafgrænsningen har dels en geografisk dimension, dels en tjeneste- eller produkt-orienteret dimension.

Ved vurderingen af, hvilket marked det er relevant at vurdere i sammenhæng, er det generelle konkurrenceretlige udgangspunkt en efterspørgselsbetinget vurdering af, om der er tale om produkter, der indbyrdes kan substituere hinanden i samme geografiske marked, f.eks. om GSM-mobiltelefoni og NMT-mobiltelefoni for brugerne fremstår som indbyrdes konkurrerende produkter.

Den endelige afgrænsning af, hvilke produkter der indbyrdes kan substituere hinanden, og som derfor må vurderes som et samlet marked, er dynamisk og vil løbende skulle justeres via den praksis, der danner sig m.h.t. fortolkningen af samtrafikreglerne. F.eks. vil mobiltelefoni og fastnet-telefoni muligvis i et vist omfang udvikle sig til at blive substituerbare produkter. Der må således ske en sag-til-sag vurdering af, hvilken markedsafgrænsning der er relevant. Heri bør også indgå, hvad de involverede udbydere og slutbrugere opfatter som det relevante marked. Udbydernes egen vurdering kan blandt andet komme til udtryk gennem markedsføringen – hvilke kundegrupper udbyderne henvender sig til, hvilke anvendelsesmuligheder tjenesten har og hvilke andre tjenester produktet sammenlignes med.

Umiddelbart forekommer det naturligt for telesektorens vedkommende m.h.t. tjeneste-markedet at tage udgangspunkt i de i stk. 2 nævnte grupper af tjenester, dvs. basal taletelefoni, basal datakommunikation og basal mobilkommunikation. Det betyder f.eks., at der i forbindelse med vurderingen af om en udbyder af basale mobilkommunikationstjenester har en stærk markedsposition, som udgangspunkt skal ses på vedkommendes andel af det samlede marked for NMT-, GSM- og DCS1800-tjenester under eet.

M.h.t. markedet for faste telekommunikations-net vil navnlig den geografiske udstrækning af de pågældende net være relevant, mens der m.h.t. mobile net og disses indbyrdes substituerbarhed må tages udgangspunkt i det i tilladelsen fastsatte dækningsområde og de fastsatte dækningskrav.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt en udbyder har en stærk markedsposition i det geografiske område, der opereres i, vil der skulle tages udgangs-

punkt i betydelig større geografiske områder end i forbindelse med afgørelsen af om et net eller en tjeneste skal betragtes som offentligt eller ikke-offentligt, jf. ovenfor. Som udgangspunkt vil en undergrænse for det område, der kan danne udgangspunkt for vurderingen af, om en eller flere udbydere har en stærk markedsposition, være et geografisk område, der svarer til en middelstor provinsby, således at egentlige »by-net«, der har en udbredelse svarende til en markedsandel på mere end 25 pct., som udgangspunkt vil blive anset for at have en stærk markedsposition.

Med rimelige anmodninger om samtrafik er der bl.a. tænkt på anmodninger, som – hvis de blev imødekommet – ikke vil have negative konsekvenser for fx de berørte net eller tjenesters integritet, jf. § 3, stk. 1, og som ikke vil kræve udbygninger af net eller lignende (jf. dog bemærkningerne til § 2, stk. 5).

Til stk. 5

Bestemmelsen indeholder en bemyndigelse til forskningsministeren til bl.a. at fastsætte nærmere regler for på hvilke net- og tjenestenevauer, der skal gives adgang til samtrafik. Det er her hensigten, at fastlægge differentierede niveauer for adgang til net og tjenester, som den, der anmoder om samtrafik, normalt frit vil kunne vælge imellem. Hensigten er ikke at give en udtømmende beskrivelse, men at foretage en vis strukturering af de forskellige former for samtrafik og særlig netadgang og dermed fastlægge et minimumsniveau mht. adgang.

§ 2, stk. 5, giver desuden hjemmel til at fastsætte nærmere regler for, på hvilke vilkår, der som minimum skal gives adgang til samtrafik.

Denne hjemmel vil bl.a. danne grundlag for fastsættelse af krav om, at der i samtrafikaftaler skal indgå bestemmelser, der som en del af den aftalte samtrafik sikrer kunder hos én udbyder af telenet eller teletjenester mulighed for via et 3- eller 4-cifret kortnummer (såkaldt operatørforvalg) at få adgang til alternative markedsaktørers net og tjenester bl.a. med henblik på valg af alternativ udlands-operatør, i det omfang en eller flere af de involverede markedsaktører ønsker dette.

Der vil desuden med hjemmel heri ske en præcisering af, at ikke-diskriminerende adgang bl.a. omfatter tilslutningsmuligheder, servicekvalitet, leveringstider, reparationstider samt adgang til information om de net og tjenester, der er omfattet af samtrafikforpligtelser. Det vil ligeledes blive præciseret, at samtrafikydelse m.h.t. de anvendte priser skal stilles til rådighed uafhængigt af om brugernes anvendelse